

UN DIA D'ESCOLA MISTERIÓS

Vet aquí que en un poblet poblàs on tothom tenia nas hi vivia la Lia amb la seva família. Aquell matí, la Lia estava dormint profundament somiant amb els ocellets, tapada amb la manta fins al coll, notant un aire fresquet als peus. Resumint, que estava com una reina... però, de sobte, es van sentir uns crits des del final del passadís:

- Va, desperta't, que arribarem tard a l'escola!
- Ja està, ja havia arribat la mare. Nooo, si ja em pensava jo que no duraria gaire estona això d'estar tranquil-la...
- Va mare, cinc minuts més si us plau, vinga va... Ets la millor mare del món.
- Vinga però sol cinc minuts eh...
- Ja sabia jo que això de fer la pilota sempre funciona – va dir fluixet la Lia.

Quan ja havien passat els cinc minuts i una mica més, es van tornar a sentir uns crits del passadís, però aquesta vegada ja eren més greus.

-Va nena, que no arribaràs. Va, espavila!

Ara sí que ja s'havia acabat, de veritat, el matí de glòria, però... provar de fer un altre cop la pilota no fa mal a ningú, oi?

Així que no s'ho va pensar dues vegades i amb veu de "malalta" com sol sap fer ella va dir:

-va "papeta" tu que ets el millor pare... deixa'm tres minuts, va! i no me queixaré mai més de la vida.

Però aquest cop ja no li va funcionar. Així que es va aixecar del llit, però s'ho va prendre amb calma i, molt lentament va anar cap a la dutxa.

-Ooooh! que bé que s'hi estava davall de la dutxa amb aquella aigua tant calenta... Sense cap germà petit que es digues Marc tirant-li sabó...

Però, què va passar? Doncs que, òbviament, es van tornar a sentir crits des de la cuina:

-Va dona, que falten deu minuts per entrar a l'escola...!

Ja havia arribat la tieta Àngela a prendre el cafè.

Així que va agafar la tovallola es va pentinar la llarga melena castanya que tant li agradava però, que en aquells moments, de pressa, tant li molestava i es dirigí cap a l'habitació. Va obrir l'armari i va agafar els pantalons rojos dels dimarts i la samarreta verda dels dies de sol. Es va vestir i va anar cap a la cuina. Donà dos petons al papa, dos a la mama, dos a la tieta Àngela i un de minúscul al Marc, és a dir que va donar sis petons i mig.

La mama, com cada dia, ja li havia preparat l'esmorzar (suc de taronja i unes galetes "dinosaurès") perquè ella sempre diu que com un bon esmorzar, no hi ha res. L'energia de l'esmorzar és la que et fa funcionar.

Després ho va deixar tot al rentaplats, va agafar una poma d'aquelles que fan crec quan les mossegues, se la va ficar a la motxilla i va arrencar a córrer cap a l'escola.

Però quan va arribar. Va observar que alguna cosa no rutilava. La mestra Noemí, sempre arribava amb l'Alba, la de música... i, justament aquell dia no hi era. Almenys no havia arribat amb l'Alba i això era estrany, perquè la Noe, com tots li dèiem, no tenia carnet de conduir. Tots els de la classe vam pensar que potser havia vingut abans i els havia preparat una sorpresa.

Quan van tocar les nou al campanar van començar a desfilir cap a dins l'escola i quan van entrar a la classe hi havia la senyoreta asseguda a la seva butaca corregint els exàmens de mates que havien fet el dia anterior.

La Noemí els va demanar que abans de fer res, anessin a rentar-se les mans ja que farien un experiment. Però quan van tornar, ja no hi era, havia desaparegut!!

La Lia i els seus companys es van esvalotar molt al veure que la Noemí no hi era. La seva intuïció els feia pensar que algun assumpte estrany estava passant.

Els alumnes es van començar a ficar nerviosos, alguns, fins i tot es van espantar. Ràpidament van anar cap a la classe del costat per preguntar si la seva mestra era allí. Van repetir aquella situació per totes les classes de l'escola, però no, no era enlloc! Llavors van començar a mirar altres llocs: al despatx, al quartet de material d'educació física, al quartet de manualitats, a les golfes, al pati, als menjadors, als vàters... Però res! La Noemi s'havia esfumat i no hi havia rastre d'on havia pogut anar a parar. Però el més estrany no era la desaparició de la Noemí, el més estrany era que tan sols ells mostraven preocupació per aquesta desaparició. Els altres nens i nenes, els altres mestres i mestres i, fins i tot el director actuaven amb total normalitat com si res estigués passant.

Van reagrupar-se i van anar cap a la seva classe allí van idear un pla per trobar la seva mestra.

Primer van començar a mirar si hi havia alguna pista o algun rastre sospitós per la classe.

El Martí es va apropar a la taula de la mestra i va veure que just al costat de la taula, al terra hi havia un líquid grisós i just en aquell moment va notar que algú li tocava l'esquena. Es va girar ràpidament però no hi havia ningú. Què estrany, va pensar. Però se'n va oblidar i va anar a seguir el rastre d'aquell fluid que mai abans havia vist. Aquell rastre conduïa fins al mirall que tenien penjat just al costat de la porta.

Llavors el Martí va cridar les seves companyes i companys i els hi va ensenyar. Alguns no hi van donar cap importància estaven massa capficats amb la situació que estaven vivint.

La Núria va especular que potser abans de desaparèixer, la Noe preparava pintura per fer l'experiment que tenia previst i que, precisament, aquell líquid misteriós, no era res més que alguna pintura especial.

Alguns alumnes van anar apuntant en un paper tot el que anaven trobant. Semblaven autèntics detectius.

El Miquel, el més tafaer de la classe, va aprofitar un moment que tots estaven concentrats amb el líquid del costat del mirall, per espiar les notes dels exàmens

de mates que corregia la mestra l'últim cop que l'havien vist. Però, abans que pogués veure-la, va notar que algú l'estirava de la samarreta. Es va girar dissimulant el que anava a fer, però no va veure ningú. Es va espantar. Va deixar ràpid els exàmens i va anar amb els altres nens de la classe.

La Laura, la més creativa de totes i tots, va pensar que seria una bona idea fer cartells i penja'ls per l'escola i, si calia, també pel poble a veure si la mestra apareixia. Però, la Lia que semblava que tocava més, de peus a terra va dir que abans de fer-ho havien d'anar a veure si la "desapareguda" era a casa seva. Potser no s'havia trobat bé, havia marxat i tant d'enrenou era exagerat. Així que a l'hora d'anar a dinar els nens i nenes van dirigir-se cap a casa la Noe. Van trucar al timbre insistentment però ningú els va contestar.

A la tarda en tornar a l'escola van continuar sense notar res estrany amb els altres mestres, ningú semblava espantat ni estranyat. Com és que tan sols ells trobaven a faltar la seva mestra?

Sense pensar-s'ho més van decidir fer els cartells que els havia proposat la Laura. En aquell moment ja no veien cap altra opció.

La Laura va agafar el portàtil i abans de començar a fer el disseny del cartell va notar algú que l'estirava de la cadira, però, com ja us imagineu, no hi havia ningú. Així que va començar a escriure:

"Mestra desapareguda de la classe de cycle superior. La Noemí té els cabells castanys, llargs i arrissats; gairebé sempre els recull amb una cua alta.

És molt simpàtica i agradable. Si la trobeu ens ho feu saber. Gràcies"

Després la Laura va imprimir unes quantes còpies. La resta d'alumnes van anar a buscar purpurina i pintura per decorar ben vistosos els cartells. I quan els van tenir llestos van enganxar-los per tota l'escola i van tornar a la classe a recollir tot el que havien deixat brut.

La Lia i en Marti van recollir els retalls de paper dels cartells. La Laura, en Quim i la Martina van anar a guardar les pintures i netejar els pinzells. El Miquel i l'Olga van afanyar-se a netejar les taules i el terra que estava brut de pintura i purpurina. A la Júlia i al Pere els tocava recollir la purpurina, però, justament quan el Pere

marxava cap al quartet de manualitats per deixar la purpurina, va ensopegar amb un llibre que hi havia al terra i va caure. Tota la purpurina verda va marxar disparada cap a l'aire. El Pere es va quedar bocabadat! Alguna cosa estranya passava amb la purpurina...no havia caigut sinó que estava flotant per l'aire com si se li hagués enganxat a algun ésser invisible.

En aquell moment ningú s'atrevia a moure's. El Miquel va atrevir-se a anar on la purpurina flotava i va tocar per l'aire a veure si notava algú o alguna cosa.

El Miquel va percebre com una cabellera arrissada que li recordava a la de la Noemí i va ser en aquell moment que va cridar:

-Noemí!!

A l'instant el Miquel va notar que algú l'abraçava i, efectivament, era una abraçada de les de la Noe.

Tota la classe va cridar d'alegria!

Els alumnes van entendre llavors que la seva estimada mestra no havia desaparegut, sinó, que s'havia fet invisible. Però tots rumiaven la manera de tornar-la visible.

La Martina va pensar que haurien de buscar alguna cosa perquè la mestra deixes de ser invisible. Just en aquell mateix moment la Laura va recordar el llibre d'encanteris que havia agafat de la biblioteca del poble i que encara tenia a la motxilla. Va treure'l i els hi va mostrar als seus companys.

De seguida van trobar el que buscaven: revertir la invisibilitat, bé mes ben dit la recepta per la "cura" de la invisibilitat. I van llegir:

Què necessites:

- dos tiges de timó ben aromàtiques.
- un tros de llimona ben àcida.
- una llàgrima de la persona invisible.

I això ho van fer. Sort en tenien que just per l'experiment que havien de fer aquell dia portaven una llimona. I, pel timó, va ser ben fàcil: al costat de l'escola n'estava ple.

Quan els alumnes ho tenien tot barrejat li van donar a la Noemí perquè tornes a ser visible i tot fos més normal. La Noe es va veure (amb no gaire bon gust) i ràpidament els alumnes van començar a veure la llarga cabellera de la mestra i segons més tard ja veien la mestra al complet. Abans de que la Noe pogués parlar tots es van fondre en una primera súper abraçada.

Després d'una bona estona d'abraçades la Noemi els hi va explicar als seus alumnes tot el que havia passat. Primer els hi va dir que mentre ells es van anar a rentar les mans, ella va provar l'experiment però li va sortir malament i es va tornar invisible. Els va explicar també que tots els mestres de les altres classes la veien, però ells no. I això era degut a que l'experiment havia soltat un gas i quan ells van entrar a la classe aquell gas els hi va entrar als ulls i no podien veure a la mestra. Ella no podia parlar amb ells i per això els tocava a l'esquena.

Aquells nens i nenes encara avui expliquen la història. Però jo ja us l'he explicat i catacric, catacrac el conte de la misteriosa desaparició ha acabat.

Àneu